Коли сушило сонце весла
І вітерець над полем стих,
Дві дівчинки мені принесли
Пучок ромашок польових.

Я глянув: о, пречиста сило,
Яка небачена краса!
В одної очі — чорні крила,
В другої — сині небеса.

Моя душа бринить струною,
Як пригортаю онучат,
І я любов'ю рани гою,
І меркне старості печаль.